

sesbestemmelserne. Oprigtig talt indser jeg ikke, hvorfor man, naar det anses for et rigtigt Princip, at al Forskæmmelse fra Kommandør til Admiral og fra Kaptein til Kommandør skal foregaa ved Balg, saa har fundet sig foranlediget til ikke alene ikke at acceptere dette Princip med Hensyn til Forskæmmelse fra Premierlieutenant til Kaptein, men endogsaa yderligere vil indskrænke Omfanget af disse Forskæmmelser ved Balg. Efter de nu gjældende Regler foregaa hvert tredje Avancement fra Premierlieutenant til Kaptein ved Balg, og det foreslaas nu — i Oprigtig i Overensstemmelse med Herlovsudkastet — at der kun hver femte Gang skal foretages Balg. Der siges rigtignok i Motiverne, at derved det Hensyn, at kunne fremdrage de dygtigste Kræfter, tilbørlig vil kunne ske Fyldest; men jeg tillader mig i saa Henseende at nære en beskedent Tvivl, og jeg synes, at det let kan ledes til en høj Grad af Uretferdighed imod den Premierlieutenant, der er saa ulykkelig at staa for Tur til Avancement, naar det skal foretages Balg, thi naar man kun hver 5te Gang har Lov til at vælge, saa vil der, naar den 5te Gang kommer, hvile et Tryk paa Balget, idet man vil sige, at det skal ske ved Balg, og man derved let ledes til at tilfidesætte den Premierlieutenant, som staaar for Tur til at avancere, og som i enhver Henseende er kvalificeret dertil og ligesaa kvalificeret dertil som hans Eftermand og navnlig den af hans Eftermand, som man maatte finde Anledning til at foretrække for ham.

Berg: Naar en ceter foregaaende Læser (Læser) har omtalt at han troede dels i Forslagenes Omfang og dels i den forskjelliche Tilbøielighed til at udtale sig om dem at se en større Interesse hos Rigsdagen og Befolkningen for Hæren end for Søværnet, saa tror jeg ikke, at denne Slutning er rigtig. Jeg vil villig indrømme, at det danske Folk er blevet mere landligt i sine Ansættelser, end dets Forfædre vare, og jeg tror, end ønskeligt er, men jeg tror alligevel, at man har saameget tilbage af den gamle Aand, at der er gode Strengede, der vore sig i vort Sind, naar der overhovedet er Tale om vort Søvesen. Jeg tror ikke, at vi have glemt eller kunnet glemme, at de bedste Bedrifter for Danmark dog formentlig ere adskorte af den danske Sømagt, og at der til Bedrifterne paa Søen knytter sig de kæreste nationale Minde for os. Naar man desuagtet er noget tilbageholdende, lige overfor disse Spørgsmaal, da er det ikke paa Grund af Mangel paa Klarhed til dem, men da er det paa Grund af Omstændigheder, overfor hvilke vi staa som næsten magtesløse. Dersom de ærede Herrer, der staa nærmere denne Sag, turde komme og sige til os: Lad os forlade Kampen mellem Artilleri og Pantser; lad os opgive disse Forsøg, der kvæle os ved deres Fordringer til vor Pengepung uden endda at give os tidsvarende

Baaben, idet Skibet, naar det gaar fra Værftet, saa ikke længere er tidsvarende; lad os gaa over til at bygge Træskibe med den størst mulige Hurtighed og med det mest fortrinlige Artilleri, og lad os saa bruge dette Baaben bemanded med det udmærkede Personel, som den danske Sømand er, og lad os da forsøge paa atter at vinde vort gamle Navn tilbage igjen paa disse Omraader — dersom de ærede Herrer, der staa denne Sag nærmere, turde komme til os og sige: Denne Båne staa vi ind paa, lad da de store Magter, som have de mange Millioner, at ofre paa Noget, man veed dog tilsidst ikke hvad, føre Veddetampen mellem Artilleri og Pantser, da skulle de ærede Herrer faae at se, hvilken Rejsning der vilde blive i Jøllens af og i Omjorden for Udviklingen af vort Søværn; men jeg siger, at det er lige overfor disse jernhaarde Nødvendigheder, at man staaar gysende tilbage og bange, thi det er ikke Hundrebetusinder, det vilde kræve, men det er Millioner langt over vor Evne, hvis vi skulde naae til et saadant Materiel, som vi virkelig ere i Stand til at skaffe Personel til paa Søen. Jeg siger, at dersom der ikke var Kæmpehensynene, saa staaar det for mig saaledes, at efter Danmarks Beliggenhed og hele Forhold er vort naturlige Værn Søværnet. Saalange vi derfor ikke kunne komme ind paa den antydede Veie, saa kunne vi ikke faae udviklet vort Søværn efter vor Lust af Mangel paa Evne, saaledes som vi burde. Vi kunne det ikke. Der er nu i dette Lovforslag et nyt og betydningsfuldt Afstnit, navnlig Lovforslagets § 2 om, hvormange Skibe vi skulle have af den saakaldte 1ste Orden. Jeg vilde uden Betænkning kunne gaa ind paa dette Antal, ja paa et større, thi jeg nærer ikke Tvivl om, at vi kunne skaffe udmærket Personel til Veie, dersom man sagde, at det maatte være den Slags Skibe, som jeg nys nævnte. Jeg tør ikke sige det; men dersom de mere Sagkyndige turde sige det, skulde jeg gaa med til dette Tal, og til et endnu større. (Læser: Jeg tør heller ikke sige det! — Schönheyder: Jeg ikke heller!). Det er værre. Men naar det skal være Skibe af 1ste Orden, saa tror jeg, det er temmelig ufrugtbart at lade denne Paragraf staa i Løven, thi vi kunne maaske ikke videre, end at vi for at faae de 12 første Skibe kunde komme til at gaa med blandt Kanonbaabene eller endog til Træskoen fra Paris, og hvor smukt det end derfor kan se ud, saa tror jeg dog hellere, vi maatte tage det Materiel, som vi ere i Stand til at skaffe til Veie for de Penge, som vi kunne ofre, og saa ikke lade Noget staa paa Papiret med Betegnelse som første Orden, som kun bliver en Parodi paa det, som selv en lille Søstat burde kalde første Orden, og jeg er, naar jeg gaar over til den anden Afdeling, til § 3, der omhandler Inddelingen af Personellet i Henshold til § 2, enig i en Del af de Indvendinger, der fremkom fra den ærede sidste Læser (D. Hansen); jeg tror ogsaa, det vilde